

Prianie

*Nádej
a láska žijú
aj v tej najhlbšej
temnote*

INKAR

Heather Morrisová

Heather Morrisová

Prianie

Preložila Bibiána Lieskovanová

IKAR

Heather Morris
THE WISH

Text copyright © Kia Kaha Services Pty Limited 2025
Originally published in the English language in the UK by Zaffre,
an imprint of Bonnier Books UK Limited.
Translation © 2026 by Bibiána Lieskovanová
Jacket design © 2026 by Adrián Macho
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0800-7

*Toni a Ianovi, ktorí bojujú a nikdy sa nevzdávajú,
a
všetkým sociálnym pracovníkom – ste nenahraditeľní.*

1. KAPITOLA

„A hojte, vlny, ako sa dnes máte? Máte ťažký deň? Ja tiež.“

Otázka uviazne vo vzduchu. Oceán odpovie vo forme vlny, ktorá narazí do skalnatého výbežku, na ktorom sedí pätnásťročná Jesse s nohami hompálajúcimi sa nad vodou. Je neskoré leto, ale napriek horúčave má na sebe tričko s dlhými rukávmi a šortky, ktoré sú jej príliš veľké, preto si ich opaskom upevnila okolo úzkeho pásu. Veľký dámsky klobúk jasnej neónovoružovej farby chráni jej tvár a krk pred slnkom. Je veľmi útla a vysoká, bledej tvári dominujú veľké hnedé oči. Jemná vodná sprška jej zamokrí nohy až po kolená, no ona sa len usmieva, keď sleduje, ako sa voda vlieva späť do oceánu.

„Vieš, prečo tu dnes som, všakže? Prečo sa musíme porozprávať?“

Do skaly narazí ďalšia vlna a voda jej tentoraz vyšplechne slanú hmlu až po pás.

„Vďaka. Ide o toto. Keď mama včera išla po Sammyho k jeho kamarátovi, zavolala som Kelly, svojej sociálnej pracovníčke. Je pri mne od začiatku tohto všetkého – však vieš, ako dlho stojí po mojom boku.

Pred pár týždňami sme sa rozprávali a prezradila som jej, čo chcem, ak nastane tá chvíľa. Včera som ju poprosila, aby to zariadila.“

Ďalšia vlna narazí do skaly a celú ju obleje morskou vodou. Jesse sa zasmieje a utrie si tvár. „Nebud' taký, vedel si, že to príde.“

Keď ďalšia vlna dorazí ku spodku skaly, rozdelí sa na dve časti a obklopí dievča, akoby sa ho snažila stiahnuť do náručia.

„Ďakujem, ale všetko bude v poriadku a, čo je dôležitejšie, aj moja rodina bude v poriadku. Teraz je však čas, aby som sa postarala o to, aby sa moje priateľstvo splnilo.“

„Jesse! Zlatko, poď, je čas ísť.“

Jesse sa neotočí, keď začuje svoje meno. Vie, že je smiešne rozprávať sa s vlnami, ale vždy cítila spriaznenosť s oceánom, najmä keď sedí na tomto konkrétnom mieste a užíva si svoj najobľúbenejší výhľad na svete. Sprška prichádzajúcej vlny ju zasiahne do tváre a zmáča ju. Vyžmýka si vodu zo šortiek a pritom si uvedomí, aké voľné sú jej okolo nôh. Okolo tých nôh, ktoré pred pár rokmi až príliš narástli, takže nemohla pokračovať vo svojej vášni ku gymnastike, a jej nohy sa zmenili na dve ľavé, keď pokračovala v hodinách baletu. Pokrúti prstami na nohách, usmieva sa. „Ale nikdy ste ma nespoľahovali, však?“ zasmieje sa sama pre seba. Atletika sa stala jej záľubou, keď prijala fakt, že nikdy nebude primabalerínou. Keby bolo všetko inak, tento rok by súťažila v kategórii do šestnásť rokov a ktovie, kam by to až dotiahla.

Poryv vetra jej zhodí z hlavy teraz už premočený klobúk, no ona ho zachytí, skôr než stihne odletieť. Prejde si rukou po hlave a vychutnáva si pocit dorastania jemných vlások. Bola nadšená, keď zistila, že jej dorastajú v tej istej farbe, akú mali, keď bola mladšia, v jemnej jahodovej blond farbe, ktorú jej závidela každá kamarátka. Keď dosiahla pubertu, zmenili sa na myšaciú hnedú a ona aj jej mama očakávali, že sa to stane aj tentoraz.

„Jesse, prosím, musíme ísť.“

Jesse si povzdychne a úsmev jej zmizne z tváre. Jej mama Mandy stojí nižšie a máva, aby zišla k nej. Keď sa na ňu pozrie, zabolí ju srdce. Odmalička jej všetci hovorili, že nie je pochýb o tom, že sú matka a dcéra. Vždy, keď to počula, smiala sa. Pre ňu je jej mama najkrajšia žena na svete, no ona tú istú krásu v sebe určite nevidí. Pár metrov od nej sa v piesku hrá jej osemročný brat Sam. Má rovnaké jahodové blond vlasy, ktoré slnko ešte viac zosvetlilo. Zdá sa, že aj on mamu ignoruje, naplňa vedro pieskom, aby ho potom bez záujmu o vytvorenie niečoho podobného, čo by pripomínalo prepracované hrady, ktoré si spolu v minulosti stavali, položil na zem. Jesse sa vždy cítila prepojená so Samom – ako typická ochranárska staršia sestra – a nenávidí, ako to, čo sa jej deje, ovplyvňuje jeho detstvo, odopiera mu šteňa, po ktorom túži, a dovolenky a výlety, ktoré kedysi podnikali. Zlezie po skalách k mame a objíme ju.

„No tak, Sam!“ zvolá Mandy na svojho syna.

Sam sa tvári, ako keby ju nepočul, a pokračuje v zhrňnaní piesku do hromádok.

„Sam!“ zakričí hlasnejšie.

„Idem poňho, mami. Ty choď, prideme za tebou,“ povie Jesse matke.

Mandy sa pozrie na dcéru a pokrúti hlavou. „Vede-la som, že budeš celá premočená. Za zadnými dverami máš čisté oblečenie.“

Jesse si kľakne do piesku vedľa svojho brata. Jemne mu nadvihne bradu. Najprv sa bráni, ale potom sa poddá. Pozrie sa mu do očí a vidí v nich trápenie. Vie, že chce odložiť nevyhnutné, zostať na pláži, ktorú tak miluje, v nádeji, že ak tomu nebudú čeliť, možno to všetko zmizne. Vie, ako sa cíti, pretože kedysi sa cítila presne rovnako.

„Sam, musíme ísť,“ zašepká Jesse.

„Nie som pripravený,“ odsekne jej.

„Viem, viem. Ja tiež nie. Ale aj tak musíme ísť.“

Jesse chytí Sama za ruku, pomôže mu vstať a on neochotne dovoľí, aby ho odviedla preč z ich útočiska: z pláže, od vody, mušlí, naplaveného dreva, ktoré tak rád zbiera, od vône oceánu. Z miesta pokoja. „Prečo nemôžem žiť tu?“ spomenie si na otázku, ktorú položil ich matke, keď Jesse prvýkrát ochorela.

Vydajú sa k bráničke, ktorá oddeľuje ich pozemok od pláže. Keď ňou prejdú, Mandy im podá uteráky. Pri vonkajšom kohútiku si opláchnu nohy a osušia ich, potom si obujú sandále, ktoré im podá mama. Pomaly kráčajú po ceste, ktorá spája pláž s ich zadnou terasou s hojdacou sieťou, ktorá je teraz prázdna, ale kedysi bola Jessiným obľúbeným miestom na čítanie, zdriemnutie si alebo pozorovanie vĺn. Ďalšia vec, ktorú treba nechať za sebou. Nasleduje mamu do ich skromného domova. Nečaká ju žiadna upokojujúca vôňa večere, ktorá sa

práve varí, ani čerstvo upečené sušienky, ktoré chladnú na lavičke a ktoré by Sam chcel uchmatnúť. Stôl je prázdny, neprestretý. Keď sa Mandy a Sam neskôr vrátia domov, Jesse vie, že večeru vytiahnu z mrazničky a zohrejú v mikrovlnke, alebo si dajú sendvič, ak sa bude blížiť Samova večierka.

„Prezleč sa, zlatko, všetko ostatné je v aute, počkám tam na teba,“ povie mama, keď Sam ide za ňou cez dom k autu čakajúcemu na príjazdovej ceste.

Jesse sa k nim pridá o pár minút neskôr. Skôr než nastúpi do auta, obzrie sa na svoj dom. Jej pohľad zabúdi k oknu izby, kde strávila viac času, ako by dievča v jej veku malo.

„Vrátim sa,“ zašepká. Netuší, či dáva sľub domu, alebo sama sebe.

Lapač snov visiaci za oknom sa pohne, akoby jej odpovedal. Asi nechala zapnutý ventilátor. Zvažuje, či to povie mame a pôjde ho vypnúť, ale vie, že Mandy sa aj tak vyberie do jej izby, keď Sam zaspí. Posadí sa na Jessinu posteľ, objíma jednu z plyšových hračiek a bude plakať. Pri pomyslení na to, čo sa stane, a vedomí, že s tým nemôže nič urobiť, aby to mame uľahčila, sa Jesse oprie o auto. Teplo z karosérie ju popáli cez tenké oblečenie a ona odskočí. So sklonenou hlavou si sadne na miesto spolujazdca.

Na zadnom sedadle si Sam vzdorovito prekríži ruky na hrudi a zahľadí sa von oknom, zatiaľ čo Mandy vychádza z ich tichej uličky na hlavnú cestu vedúcu popri pláži. Jednu stranu lemujú domy a byty, druhú trávnaté pobrežie vedúce k moru. V teplom zlatistom svetle skorého večera ľudia žijú svoj normálny život. Páry sa

prechádzajú ruka v ruke, rodičia naháňajú malé deti v plytkej vode, psy behajú za palicami alebo loptičkami, ktoré im hádžu ich majitelia.

Niečo upúta Jessinu pozornosť, a tak si posunie klobúk viac dozadu, aby lepšie videla. Toto gesto v nej vyvolá spomienku. Otec jej tento klobúk kúpil pred šiestimi mesiacmi, po tom, čo počas poslednej dovolenky nechala svoj obľúbený v hotelovej izbe, hoci jej výslovne pripomínali, aby si ho nezabudla. Jesse našla v obchode perfektnú náhradu a priviedla k nemu svojho vysokého otca v strednom veku, ktorý medzi všetkými pastelovými a neónovými farbami oblečenia pôsobil ako päť na oko. „Čo si o tom myslíte?“ spýtal sa predavačky, nasadil si klobúk a zapózoval, než ho s mrknutím nasadil Jesse na hlavu. Spomína si na úsmev na jeho tvári; vedela, že jej odpustil. Ako vždy.

Moja posledná dovolenka, zamyslí sa na chvíľu. *Bola to moja posledná dovolenka v živote?* Potom si spomenie, čo ju prinútilo posunúť si klobúk, aby lepšie videla. Farebný teplovzdušný balón visiaci nízko nad vodou. Je tak blízko, že Jesse vidí ľudí v koši. Smejú sa a objímajú. Zamáva im, ale oni jej toto gesto neopäťujú – nevidia ju.

„Nikdy by som do niečoho takého nevkročila,“ nadhodí Mandy, keď odvráti pohľad od cesty, aby zistila, na čo sa jej dcéra pozerá.

„Ja áno a veľmi rada. Lietať voľne ako vták musí byť úžasné. Čo si o tom myslíš, Sam?“ spýta sa Jesse.

Zo zadného sedadla nepočuť žiadny zvuk. Jesse a jej matka si vymenia pohľady a na ich tvárach sa znova objaví smútok.

„Sme na mieste,“ zašepká Mandy.

Po nájdení parkovacieho miesta Mandy vyberie veľkú tašku z kufra, zatiaľ čo Jesse otvorí zadné dvere a podá ruku Samovi. Ten ju ignoruje. Jemne siahne dovnútra, rozopne mu bezpečnostný pás a prinúti ho vyjsť z auta. Ruka v ruke nasledujú Mandy do budovy. Nastúpia do výťahu a sú vďační za zastávky na poschodiach, kde vystupujú ostatní pasažieri. Keď sa dvere otvoria a oni vystúpia, všetci traja sa zastavia a pozrú na nápis pred sebou.

PEDIATRICKÉ ONKOLOGICKÉ ODDELENIE, 6 EAST

2. KAPITOLA

Dvere sa automaticky otvoria a pozvú ich, aby vstúpili na schody vedúce na miesto, ktoré sa stalo Jessiným druhým domovom.

„Hlboký nádych,“ povie Mandy a stisne Jesse ruku.

Tá zase stisne Samovu, ten však nereaguje, namiesto toho zamračené sklopí zrak na svoje sandále.

Ešte skôr, ako urobia dva kroky dovnútra oddelenia, privítajú ich srdečné pozdravy personálu, ostatných pacientov a ich rodinných príslušníkov, čo vyvolá na tvárach Mandy a Jesse úprimný úsmev. Nikto tu nechce byť, ale všetci sa snažia tváriť čo najodvážnejšie. Steny sú vymaľované jasnými, žiarivými farbami a cez okná prúdi svetlo. Trojica prechádza chodbou, míňa nástennú maľbu s podmorskou scenériou, kde ich priateľsky zdravia ryby, žraloky, chobotnice a delfíny. Mandy a Sam sa zastavia pri sesterskej izbe, aby zapísali Jesse do nemocnice, zatiaľ čo ona kráča do svojej bývalej izby. Na chvíľu sa zastaví vo dverách a pozoruje dievča v jej veku, ktoré sedí so skríženými nohami na nemocničnej posteli a je úplne ponorené do hry na svojej hernej konzole Switch.

„Akosi ti to nejde,“ ozve sa Jesse a usmeje sa, keď dievča zdvihne pohľad.

„Jesse!“ Konzolu odhodí na posteľ práve v okamihu, keď na ňu Jesse dopadne. Dievčatá sa objímajú a smejú sa. Amy je o štyri mesiace staršia, ale Jesse je o pätnásť centimetrov vyššia. Amino škótske dedičstvo sa odráža na jej bledej pleti posiatej pehami a jej výrazné zelené oči dopĺňajú ohnivočervené vlasy. Amy zhodí Jesse klo-búk a odhalí jej chumáčky vlasov, ktoré sú príliš krátke na to, aby ich mohla upraviť. Dievčatá si navzájom žartovne hladkajú jemné vlasy.

Dve postele sú blízko pri sebe, vedľa každej z nich stojí nočný stolík, na ktorom je niekoľko cenných vecí, ktoré si dievčatá priniesli so sebou. Navrchu je džbán s vodou a pohár. Dve stoličky pri každej posteli sú jediným ďalším nábytkom v izbe. Po oboch stranách postelí sú steny pokryté veľkými nástenkami. Fotografie, plagáty, listy, sušené kvety a kresby oddelené farebnými okrajmi dodávajú tejto inak fádnej izbe očarujúco farebný nádych.

„Ach, Jesse, prečo si sa vrátila?“ láskyplne povie Amy. „Si posledný človek, s ktorým by som chcela byť v izbe – ak vieš, čo tým myslím.“

„Chýbala si mi. Chcela som byť s tebou, a ak je toto jediné miesto, kde môžeme byť spolu, tak budem tu. Okej?“

„Si klamárka, ale aj ty si mi chýbala. Ryan a Luke sú v pohode, ale niekedy sú dosť otravní.“

„Mama mi stihla oznámiť, že aj oni sú tu, tak to teda využime: tím snov je opäť pohromade a všetci by si mali dávať pozor.“

Dievčatá sa zasmiejú a znova sa objímu.

„Vedia, že som sa vrátila?“ spýta sa Jesse.

„Áno, pred chvíľou prišli, aby ma pootravovali, všimli si fotky. Tvoj otec tu bol dnes ráno.“

Jesse sa pozrie na posteľ, o ktorej vie, že na ňu čaká. Na protilahej stene visia rodinné fotografie, jej plagát Taylor Swift a ďalší obľúbený spevák Harry Styles. Jej otec prišiel a všetko to pre ňu znova vyvesil. Usmeje sa. Skutočnosť, že jej obľúbené veci a spomienky sú zabalené v malej taške, pripravené na odvoz z jej domu do nemocničnej izby, a že to už dlho považujú za normálne, je vtip, ktorý zdieľa spolu s Amy. „Nemá azda každý tínedžer zabalenú a pripravenú tašku, pretože čaká na deň, keď sa opäť vráti na detské oddelenie?“

„Vidím, že si ešte stále myslíš, že Harry je sexy,“ povie Amy žartovne.

„Veď sa naňho pozri a k tomu všetkému má aj ten najkrajší hlas.“

„Na chalana určite. Počula si, že Chappell Roan možno pôjde na ďalšie turné?“

„Možno. To by bolo úžasné!“

Amy si všime, ako Mandy a Sam opatrne vstupujú do miestnosti. „Dobrý deň, pani Morganová,“ pozdraví ju. „Ahoj, Sammy, si okej?“

„Ahoj, Amy, ako sa máš?“ opýta sa Mandy.

„Skvelo!“ odvetí a potom sa previnilo pozrie na Jesse. „Teda, viete, asi okej, pani Morganová.“

Sam neodpovie na Amin pozdrav a ďalej hľadá na svoje nohy. Jesse rýchlo pozrie na svoju matku a potom na Sama, vezme konzolu, ktorú Amy odhodila na posteľ.

„Čo hráš?“

Skôr ako Amy stihne odpovedať, Jesse zapne hru.

„Je to detská hra, no tak, nakopem ti zadok.“

„Jesse. Pozor na jazyk,“ povie Mandy automaticky.

„Prepáč, mami.“

„Len to skús!“ skríkne Amy, keď vytrhne konzolu z Jessiných rúk a ukončí hru, ktorú zapla. „Teraz som na rade ja.“

Mandy položí tašku na Jessinu posteľ a začne vyprázdňovať jej obsah do zásuviek, pričom najnovšiu rodinnú fotografiu položí na nočný stolík. Sam sa schúli na Jessinej posteli.

„Kedy príde ocko?“ spýta sa mrzuto.

„Čoskoro, musel odísť do práce,“ povie Mandy synovi a pohladí ho po vlasoch.

„Vždy musí ísť do práce,“ odsekne. Uvelebí sa na posteli a sleduje dievčatá, ako hrajú hru. Jeho pohľad zmäkne a oči sa mu rozžiaria, keď vidí, ako sa dievčatá smejú a strkajú do seba.

3. KAPITOLA

„Inšpiruj prianie.“ Šéf udrie Alexa Danielsa po ramene s až príliš falošnou žoviálnosťou.

V obklopení obrazoviek sedí zhrbený nad svojou konzolou v práci. Na každej obrazovke sú okná s kódom, animované sekvencie súperiace s časovými osami bežiacimi v spodnej časti. Po bokoch sú panely s referenčnou dokumentáciou a poznámkami o systéme, ktoré je potrebné zvážiť, pridať alebo odstrániť. Nezasvätené oko by nepochopilo, na čom Alex pracuje. V tejto miestnosti bez okien sedí každý deň spolu s niekoľkými ďalšími mužmi a ženami, z ktorých každý sa venuje úlohe priniesť virtuálny svet na obrazovky, do virtuálnych heliem a domácností rodín po celom svete.

Alex sa rozhodne ignorovať slová svojho šéfa, strasie z ramena jeho ruku a pokračuje v zínaní na obrazovku. Tento rok oslávi tridsiatku, ale pôsobí oveľa mladšie. Nevie, po kom zdedil výšku skoro stodeväťdesiat centimetrov, ale vie, že určite nie po svojej mame: na tých pár fotkách, ktoré má z ich spoločného života, vyzerá ako nízka žena s útlou postavou. Podľa fotografií po nej zdedil olivovú pleť a nepoddajné tmavé vlasy. Sú vlnité a odmietajú sa dať

učesať a po dni strávenom za stolom zvyčajne vytrčajú do všetkých strán, tak ako teraz. Alexove nejasné spomienky na to, ako ho mama volala Alexander Veľký, mu naznačujú silné väzby s Gréckom. Okrem toho je jeho pôvod záhadou, rovnako ako otec, ktorého nikdy nepoznal.

„Inšpiruj prianie, Alex, počul si ma?“

„Chcel by som, aby si zaliezol do svojej kancelárie a nechal ma robiť to, za čo ma platiš. Je to pre teba dostatočne inšpirujúce?“

Ian Williams, zať majiteľa TriOptic Studios, typický prípad nepotizmu, otočí Alexovu stoličku a nakloní sa k nemu, pričom sa mu takmer dotkne nosa.

„Organizácia, hlupáček. Inšpiruj prianie, vieš? Pomáha chorým deťom dostať sa na výlet do Disneylandu alebo stretnúť sa s obľúbeným futbalistom, čokoľvek, čo im rozjasní deň. O tom hovorím.“

„Okej? Nie som si istý, čo presne chceš, a radšej sa vrátim k práci.“ Alex sa otočí na stoličke. Pomocou myši presunie animovanú sekvenciu do živého charakteru, hrajúc tú istú hru, a sleduje, ako sa časová os na jednej obrazovke predlžuje a na druhej skracuje.

Ian sa rozhliada po Alexovom pracovnom priestore, zapíska, a upozorní tak ostatných v miestnosti, ktorí pozorne počúvajú, hoci predstierajú, že nie, no naďalej zízajú na svoje obrazovky.

„Úprimne povedané, Alex, neprekvapuje ma, že nepoznáš takú úctyhodnú inštitúciu. Vidiš len seba. Žiadne fotky, nič osobné... Si naozaj samotár, však? Buď to, alebo skrývaš nejaké temné tajomstvo.“

Alex prestane počúvať a rozhliadne sa po pracoviskách svojich kolegov. Prostredníctvom fotografií sa zo-

známil s ich partnermi, partnerkami a deťmi. Keď mu jeden z nich pyšne ukázal výtvarné dielo, ktoré vytvoril jeho štvorročný syn v škôlke, reagoval primerane: „Áno, určite ďalší Picasso, Steve, mal by si ho zapísať na výtvarné kurzy.“ Veľkoryso prispel na svadobný dar pre Sarah, keď sa pred pár mesiacmi vydala za Claire. Alex takéto záležitosti nerieši. Nemyslí si, že by ľudia ocenili kúpu darčeka pre jeho psa – jediného spoločníka, ktorý ho doma čaká.

Ian to vie – provokuje Alexa tým, že to zdôrazňuje pred celým tímom. Alex zovrie ruky do pästí a zatne sánku. Nedopraje mu radosť z toho, aby si všimol, ako veľmi ho to zasiahlo. Zhlboka sa nadýchne, aby sa upokojil, a potom posunie stoličku čo najďalej dopredu, aby vytvoril určitý odstup medzi sebou a svojim pánovačným šéfom. Mohol by vstať a pozrieť sa mu do očí – v skutočnosti by sa pozeral akurát tak na jeho plešatú hlavu. Dnes sa však cíti trochu veľkorysejšie, takže mu stačí získať späť trochu osobného priestoru tým, že natiahne svoje dlhé nohy, kvôli čomu Ian urobí krok dozadu a trochu zakopne. Možno je šéfom, ale všetci vedia, že je to len preto, lebo si vzal za ženu Frankovu dcéru.

„Ian, čo chceš? Práve som uprostred kombinovania animovaných sekvencií so živými zábermi v konečnom strihu filmu *Raje vládnu oceánu*.“

„Mám pre teba naozaj dôležitú úlohu. Neuškodilo by trochu nadšenia a uznania.“

„Ian, povedal som ti, že mám veľa práce.“

„To nie je správny prístup, Alex. Bez ohľadu na to, o čo ťa žiadam, očakávam odpoveď typu: ‚Ďakujem, Ian, ako ti môžem pomôcť? Povedz mi o tom viac.‘“

„Okej. Ďakujem, Ian, ako ti môžem pomôcť? Povedz mi o tom viac.“

Ian sa zjavne rozhodol ignorovať sarkazmus. „Potrebujem, aby si zajtra o tretej prišiel do detskej nemocnice. Stretneš sa tam so sociálnou pracovníčkou, volá sa, ehm, ehm... ako sa len volá?“

„Neviem, Ian, prečo by som to mal vedieť ja.“

„Kelly, to je ono. Kelly nejaká alebo také niečo. Som si istý, že na tom nezáleží, môže existovať len jedna sociálna pracovníčka menom Kelly. Každopádne, má tam dieťa, malé dievčatko, ktoré chce vytvoriť video pre svoju rodinu. Zrejme je naozaj choré.“

„Hej, počkať, o čom to vlastne hovoríš?“

„Musíš ma počúvať, dosť bolo žartovania. Frank, muž, ktorý ti platí mzdu...“

„A aj tebe,“ doplní ho Alex.

Alexove slová prinúti Iana na chvíľu sa zamyslieť. Nenávidí, keď mu niekto pripomína, že je zaťom šéfa, a Alex to vie.

„Frank mal telefonát od svojho kamaráta, ktorý pozná riaditeľa miestnej nadácie Inšpiruj prianie. Poprosil ho, aby sme pomohli dievčaťu s jednorazovým videozážitkom. Nemusím ti asi hovoriť, ako veľmi v tom Frank vidí šancu na pozitívnu reklamu, už ho nebaví počúvať spoločnosti, ktoré sa na nás sťažujú, že otravujeme detské mysle. Dal mi pokyn: zrealizuj to a nasad' na to svojho najlepšieho projektanta. A Frank, nehovoriac o mojej manželke Cheryl, nebude nadšený, ak ho sklameme.“

„Aha. Takže si sa obrátil na svojho najlepšieho projektanta. Toho, ktorý nesie na pleciach najviac povinností. Opýtaj sa Steva, má deti, pôjde mu to lepšie.“

Na druhej strane steny, ktorá oddeľuje ich kabíny, sa Steve inštinktívne prikrčí, akoby chcel byť neviditeľným. Alex si to všimne a povzdychne si. Stálo to za pokus.

„Bohužiaľ, ty aj ja, rovnako ako všetci ostatní projektanti tu, vieme, že si jediný, kto má úplné znalosti o 3D CGI. Frank chce to najlepšie; chce teba. Povedal som mu, že budeš na každom kroku reptáť, ale neposlúchol ma. Pokiaľ ide o neho, prípad je uzavretý. Zajtra o tretej. Detská nemocnica. Sociálna pracovníčka. Jej meno som ti povedal.“

„A ak s tým nebudem súhlasiť?“

„Ak by si občas vykukol von zo svojej mileniálskej bubliny, zistil by si, že podnikanie je v poslednom čase náročné – ak pokazíš takúto príležitosť na dobrú reklamu, ohroziš pracovné miesta všetkých svojich kolegov. Tvoje by bolo pravdepodobne prvé, ktoré by ostalo prázdne.“

Alex a Ian sa na chvíľu zahľadia jeden druhému do očí. Ako prvý preruší kontakt Alex a rozhliadne sa po miestnosti. Jeho kolegovia mu jeden po druhom ticho prikývnu, než odvrátia pohľad. Žiadny tlak, kámo, myslia si všetci. Urob to pre tím. Všetci vedia, že TriOptics teraz potrebuje šťastnú náhodu.

„Zajtra o tretej,“ zopakuje Ian. „Nemeškaj,“ pripomenie Alexovi a odíde.

Steve pomaly vstane a prejde k Alexovej kabíne. Je otcom dvoch malých detí a Alex je presvedčený, že myšlienka na veľmi choré dievčatko v detskej nemocnici ho naplňa hrôzou.

„Prepáč, kamoš, vieš, aký je, keď mu svokor povie, aby niečo urobil.“